

Krusta draudze, 14. 03. 2021.

To dariet Mani pieminēdami

Sprediķa teksts ir rakstīts Lūkas ev. 22. nod.: 14. - 20. pantam

14 Un, kad tā stunda pienāca, tad Viņš, (tas ir Jēzus), apsēdās pie galda un apustuļi līdz ar Viņu.

15 Un Viņš tiem sacīja: "Es esmu ļoti ilgojies šo Pashā jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu,

16 jo Es jums saku: Es to vairs neēdīšu, tiekāms tas piepildīsies Dieva valstībā."

17 Un, biķeri ņēmis, Viņš pateicās un sacīja: "Ņemiet un dalait to savā starpā!

18 Jo Es jums saku: Es nedzeršu no vīna koka augļiem, tiekāms Dieva valstība būs nākusi."

19 Un, maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārlauza to un tiem to deva, sacīdams: "Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami!"

20 Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena, sacīdams: "Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas. Āmen

Mīļā draudze!

Kad gatavojamies Svētam Vakareidienam, tad mūs uzrunā nolasītā teksta otrā daļa. Jēzus mums piedāvā savu tuvību, kopību ar Viņu.

Ir Jēzus Kristus Ciešanu laiks, bet mēs arī zinām, ka ir vairs tikai 2 svētdienas un tad būs Lieldienas. Kristus ceļš uz krusta nāvi būs noslēdzies, būs Viņa augšāmcelšanās.

Tekstā ir vārdi: To dariet Mani pieminēdami.

Mēs pazīstam pieminēšanu. Tad atceramies kādu notikumu dzīvē. Mēs atceramies kādu cilvēku, sanākam uz piemiņas brīžiem. Ģimenē atzīmējam sasniegumus, pieminam to, kas mums ir īpaši svarīgs, tur ir arī skumjgie brīži.

Baznīca mūs aicina domās iet līdz Jēzus Ciešanu laika notikumiem, neaizmirst, ka tur ir nevainīga cilvēka notiesāšana nāvei pie krusta.

Bet šodien ir svētdiena, kas pārtrauc nopietno noskaņojumu. Arī ir pieminēšana: Un šai svētdienai ir arī vārds, kas mūs visus aicina uz prieku: Laetare – Priecājieties! Un Psalmā vārdi to vēl papildina – priecājies ar Jeruzalemi. Šī svētdiena esot kādreiz bijusi iesaukta kā mazās Lieldienas.

Kad uzaugu Vācijā, tad tur šo svētdienu nekādā veidā neizcēla – bija tikai viena no Ciešanu laika svētdienām.

Kad pārcēlos uz dzīvi Anglijā, tad gan sapratu šīs svētdienas īpašo nozīmi.

Senāk, viduslaikos, kad baznīca vēl sagaidīja no saviem ļaudīm, ka Gavēņa laiks ir stingri jāievēro, tad šajā dienā varēja uzelpot, gavēni drīkstēja pārtraukt, bērni un jaunieši, kas mācījās kādu amatu prom no mājām, strādāja ogļraktuvēs, vai kalpoja pie kādiem muižas kungiem – šajā dienā varēja būt mājās pie savām ģimenēm un priecāties par mātes gatavoto uzturu, un kārtīgi paēst. Tā tiešām bija prieka diena.

Vācijā un šeit Latvijā no šī prieka neko nemanām. Bet Lielbritānijā, kur nesen vēl dzīvoju, tā arvien vēl ir sevišķa diena. Bet tā ir stipri izmainījusies. Ļaudis pērk ziedus, saldumus un apsveic savas mātes, ir gaišums, pateicība par mātes mīlestību.

Sākums bija cits. Senāk nedeva godu mātes mīlestībai, bet centrā bija baznīcas mīlestība. Tā cilvēkus apņēma tik mīļi kā māte. Par to bija pateicība.

Laika gaitā zuda šī pieeja, palicis ir tikai prieks par māti un šī diena ir iegājusi tautā kā Mātes diena. Un kad maijā citās valstīs svin Mātes dienu, tad Lielbritānijā ir klusums. Tur otrā maija svētdiena ir kā kura katra svētdiena.

Jēzus gaitas virs zemes noslēdzās kādus 2000 gadus atpakaļ, bet arvien vēl tās pieminam. Mums ir paradums zināmus notikumus Jēzus dzīvē sasaistīt ar ārējām izdarībām. Tagad dievkalpojumos ir

daudz vairāk runas par Jēzus nāvi. Baznīcā redzas lillā krāsa. Dziesmās ir izteiktas skumjas. Kad pienāk Lielā Piektdiena, tad baznīcās dominē melnā krāsā, uz altāra pa laikam trūkst ziedu, nedeg sveces. Tās ir ārējas zīmes, bet vai tās sasniedz Jēzu Kristu? Cik dziļi izprotam notikumus Jeruzalemē? Krusts iegūst kaut ko noslēpumainu, grūti izprotamu. Tā bieži vien gribētos izvairīties no domām par krustu, jo nespējam aptvert tā dziļumu. Bet ja paliekam tikai pie ārišķībām, tad tām nav nekādas nozīmes. Krustiņš sudraba vai zelta ķēdītē ap kaklu – būs tikai rotājums, un Bībele ar krustu uz vāka, kas netiek lietota, neatvērš Dieva mīlestību uz mums.

Kā lai tālā pagātne kļūst aktuāla mūsdienu dzīvē? Kā saprast, ka Dieva Dēls mūsu vainas dēļ iet nāvē, lai mēs varētu saņemt Dieva žēlastību? Vai tiešām esmu tik greizi dzīvojusi? Neapzinos to. Bet es gribu būt Dieva mīlestībā ieņemta. Kā pieņemt Dieva laipnību? Kā pieņemt, ka Dievs tev vēl labu?

Jēzus krusta nāvi izpratīsim tikai daļēji. Bet mēs vienu otru reizi būsīm sastapušies ar īpatnējo Dieva labestības pieeju cilvēkiem. Bet arī tur Dieva izrīcība mums ne vienmēr būs saprotama. Jaunā Derībā ir notikums ar pazudušo dēlu, kas atstājis tēva mājas, izšķērdējis no tēva saņemto mantojumu un tad satriekts un salauzts pārnāk mājās – Vai tēvs tur neizrādās vājš un nespēcīgs? Tai vietā, kur viņam vajadzēja parādīt savu spēku un autoritāti, tēvs tur pat nespēj dusmoties, bet steidzas pretī savam dēlam, skūpst un spiež pie savas krūts. Kur paliek pelnītais rājiens? (Lk.15:11-24)

Un kad ķēniņam pieved kalpu, kas viņam parādā 10 tūkstošu talantus, milzīgu naudas summu, un kalps izmisis sola neiespējamo: “Cieties ar mani! Es drīz tev savu parādu nolīdzināšu” - ķēniņš ir viegli pielūdzams, viņš pat atlaiž kalpam visu parādu. (Mt.18:24-27)

Bet kā ir, ja mēs būtu pazudušā dēla vai lielā parādnieka kalpa vietā? – Mēs teiktu “Paldies Tev, ka negribi mūs pazudināt.” Un tad jau ir arī vēl notikums pie krusta, kur cilvēki atmaksāja mīlestību ar naidu, tur mēs dzirdam Jēzus lūgšanu, “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara”. (Lk.23:34) Vai tas ir spēks vai nespēks, varonība vai glēvulība?

Lai gan es neaptveru līdz sirds dziļumiem Jēzus upura nāvi mūsu dēļ, tad paliek šie vārdi par piedošanas lielo nozīmi un ticību Dieva laipnībai. Mums pašiem ir jāatrod atbilde savai dzīvei. Jāpārdomā, cik patiesi tuvi gribam būt Dievam.

Svētais Vakarēdiens mums arvien vēl tiek dāvināts un ir arī atgādinājums, ka Jēzus Kristus grib mūs ieņemt savā Dieva bērnu saimē. Kam uzticamies dzīvē? Kā lietosim Jēzus mantojumu? Un kā ir ar prieku un pateicību mūsu dzīvē? Šodien ir piecīgā svētdiena. Laetare.

Reiz ir nomiris kāds mūks un nu ir gaidījis pie debesu vārtiem garā rindā, lai tiktu ielaists debesīs. Dievs aprunājās ar katru. Cilvēki uzskaitījuši savus labos darbus un centienus. Mūks nobijies. Un kad nu beidzot ir pienākusi viņa kārtā sarunai ar Dievu, viņš teicis tikai: “Es nekā nevaru uzrādīt kā labie cilvēki pirms manis.” Dievs teicis: “Es zinu, bet tu mani iepriecināji, katru dienu tu man devi iespēju pasmaidīt un pasmieties. Nāc manā godībā.”

Gudroju, ko tas mūks bija tik labi izdarījis, ka sagādāja Dievam īstu pasmaidīšanu? Un man ienāca prātā, ka tas varēja būt tāds cilvēks kā Dons Kamilo, priesteris kādā mazā Itālijas ciematā, viņam vienmēr bija sadursme ar ciema vecāko Pepone. Tas teica, ka netic Dievam. Vienmēr atkal viņi viens otru izaicināja. Baznīcā bija liels krusts ar Jēzus tēlu, un Dons Kamilo ar Jēzus tēlu sarunājās. Jēzus nemaz nebija apmierināts ar dažādām priesteru izrīcībām. Tur Dievs nebija tālais nopietnais Kungs bet sirsniņš sarunu biedrs ikdienā. Cik labi, ka arī smaidis iederas mūsu attiecībās ar Dievu.

Skatīsimies šodien pāri Golgātas krustam uz Lieldienu rītu. Krusts sen jau kā ir tukšs. Jēzus dzīvo!

Tāpat kā agrāk, arī šodien ap mums ir daudz pelēcības, daudzi cieš mīlestības trūkuma dēļ. Bet saredzēsim to, ko Jēzus mums ir atstājis. Viņš arvien vēl domā par mums, un mēs ar pateicību un

prieku varam saņemt Dieva mīlestību. Dosim to tālāk, un lūsim Dievu, lai Viņš mums dod plašu laipnu sirdi sadzīvē ar tuvākajiem ļaudīm un ne tik tuviem ļaudīm ap mums. Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce